

STWORZENIE ŚWIATA I GRZECH CZŁOWIEKA

Od zrozumienia tego tematu, zależy zrozumienie grzechu, przebaczenia, zbawienia, roli Jezusa Chrystusa, czyli właściwie całego Chrześcijaństwa.

Autorzy biblijni nie chcieli przekazać historii, ale prawdy potrzebnej nam do zbawienia. Nie odpowiadają na pytanie o to, jak powstał świat lub jak funkcjonuje, ale na pytanie o to, jaki jest jego sens, jakie źródło i jaki cel. W tym celu posługują się różnymi formami literackimi. Nie możemy zatrzymywać się na formie przekazu, ale starać się odczytać jego istotę.

Także w życiu codziennym lub w liturgii posługujemy się językiem symbolicznym. Powinniśmy uczyć się zauważać to i starać się pojąć rzeczywistość, którą one opisują. W przeciwnym razie, zamiast nas przybliżać do tej rzeczywistości, będą nas od niej oddalać.

1. Stworzenie świata (Rdz1,1-25)

- Celem biblijnego opisu stworzenia świata nie jest przekazanie informacji o tym, jak powstał świat, ale pouczenie o istocie stworzenia, jego źródle oraz celu, dla którego powstał.
- Z biblijnego opisu stworzenia świata dowiadujemy się, że:
 - ☞ Świat został stworzony (z niczego) przez Boga.
 - ☞ Całe stworzenie jest dobre.
- Obserwując dzisiejszy świat, w którym jest tak wiele bezsensownego cierpienia oraz zła, tak naturalnego, jak i tego spowodowanego bezpośrednio przez człowieka, trudno dziwić się ludziom, którzy nie mogą zgodzić się z tą bardzo optymistyczną nauką Pisma św. Nieuniknionym staje się pytanie: "Jeśli Bóg rzeczywiście stworzył dobry świat, to skąd pochodzi cierpienie, skąd to zło, którego codziennie doświadczamy?"
- W pewnym sensie całe Pismo św. zajmuje się tym problemem. Opis stworzenia człowieka, oraz jego upadku (grzech pierworodny) jest ukazaniem źródła tego problemu.

2. Stworzenie człowieka (Rdz1,26-31; 2,4-25).

- ☞ Bóg stworzył człowieka na swój obraz i swoje podobieństwo.
 - Inteligencja (możliwość myślenia, planowania, oceniania)
 - Samoświadomość (zdolność poznawania siebie)
 - Wolna wola (możliwość wyboru; zdolność panowania nad sobą; możliwość miłości, czyli zdolność do dobrowolnego ofiarowania siebie i tworzenia wspólnoty z innymi osobami. Człowiek nie jest wszechwiedzący, dlatego jest wolny – w sensie może świadomie decydować o swoim losie - tylko wtedy, gdy ufa wszechwiedzącemu i prawdomórnemu Bogu.)
 - Dusza nieśmiertelna (wymiar duchowy; życie wieczne; możliwość wiary, czyli relacji z Bogiem zgodnej z Jego wolą; możliwość wolności)
- ☞ Człowiek został stworzony na podobieństwo Boga, aby Go ukochać i uczestniczyć w Jego życiu, a ostatecznie, aby przez doskonałą miłość zjednoczyć się z Bogiem. Zjednoczenie z Bogiem, jest ostatecznym celem człowieka, jest stanem największego szczęścia człowieka. (Ef1,5-6; 1Kor15,28)
- ☞ "Stworzony w stanie świętości, człowiek był przeznaczony do pełnego "przebóstwienia" przez Boga w chwale." (*Katechizm Kościoła Katolickiego 398*)
- ☞ Misja człowieka
 - Wymiana darów. (Wszystko, co posiada otrzymał od Boga. Bóg pragnie wolnego daru od człowieka.)
 - Praca w ogrodzi. Współpraca ze Stwórcą (dla doprowadzenia stworzenia do doskonałości – Królestwo Boże) (Rdz1,28; 2,15).
 - „Nie jest dobrze być samemu.” Wzrastanie w miłości przez życie miłością

(Rdz2,18.25).

3. Grzech pierworodny (Rdz3,1-24)

- Nauka o grzechu Adama nie może być traktowana jako legenda. Opis upadku (Rdz 3) używa języka obrazowego, ale poucza o istocie wydarzenie pierwotnego, faktu, który miał miejsce na początku historii człowieka (Por. Sobór Watykański II, konst. Gaudium et spes, 13.).
 - ☞ Szatan ukazał człowiekowi Boga, jako rywala, jako zagrożenie jego szczęścia. (Niestety po dziś dzień wielu ludzi tak myśli i z tego powodu są oddaleni od Boga.)
 - ☞ Człowiek został oszukany przez zło, ponieważ zwątpił w słowo prawdomównego i dobrego Boga, który jest źródłem i celem jego istnienia.
 - ☞ Ludzie (Ewa, która nie знаła życia przed otrzymaniem daru Eden od Boga i nie doceniała miłości Boga) uwierzyli w kłamstwo szatana i zaczęli dążyć do szczęścia bez Boga.
 - ☞ Przypowieści o dobrym nasieniu i kąkolu obrazuje tę sytuację (Mt 13,24-30).
 - ☞ Obietnica zwycięstwa nad złem (Rdz3,15).

4. Skutki grzechu pierworodnego

- ☞ Nieznajomość swojej godności, wyrażona jest poczuciem wstydu (człowiek wstydi się tego, kim jest, natomiast ma wyrzuty sumienia (poczucie winy) za to, co zrobił).
- ☞ Nieznajomość Boga, wyrażona nieufnością (lękiem) wobec Boga.
- ☞ Zniszczenie harmonii (właściwych relacji).
- ☞ Cierpienie (fizyczne, psychiczne, duchowe), śmierć.
- ☞ Kain i Abel (Rdz4,1-26) - pierwsze morderstwo - Bóg osłania Kaina.
- ☞ Potop (Rdz6,1 – 9,28) – degeneracja ludzi - Boże błogosławieństwo i przymierze (Rdz9,1-17).
- ☞ Wieża Babel (Rdz 11, 1-9) - życie bez Boga i jego skutki.

5. Nasza sytuacja po przyjęciu chrztu św.

📖 „Czyż nie wiecie, że niesprawiedliwi nie posiadą królestwa Bożego? Nie łudźcie się! Ani rozpustnicy, ani bałwochwalcy, ani cudzołożnicy, ani rozwieżli, ani mężczyźni współżyjący z sobą, ani złodzieje, ani chciwi, ani pijacy, ani oszczercy, ani zdierycy nie odziedziczą królestwa Bożego. A takimi byli niektórzy z was. Lecz zostaliście obmyci, uświęceni i usprawiedliwieni w imię Pana naszego Jezusa Chrystusa i przez Ducha Boga naszego.” 1 Kor6:9-11

📖 „Albowiem Bóg, Ten, który rozkazał ciemnościom, by zajaśniały światłem, zabłysnął w naszych sercach, by oślnić nas jasnością poznania chwały Bożej na obliczu Chrystusa. Przechowujemy zaś ten skarb w naczyńach glinianych, aby z Boga była owa przeogromna moc, a nie z nas.” 2 Kor4:6-7

📖 „Umarliście bowiem i wasze życie jest ukryte z Chrystusem w Bogu.” Kol 3:3

📖 „Wiemy bowiem, że jeśli nawet zniszczeje nasz przybytek doczesnego zamieszkania, będziemy mieli mieszkanie od Boga, dom nie ręką uczyniony, lecz wiecznie trwały w niebie.” 2 Kor5:1

📖 „Jeśli mówimy, że nie mamy grzechu, to samych siebie oszukujemy i nie ma w nas prawdy. Jeżeli wyznajemy nasze grzechy, Bóg jako wierny i sprawiedliwy odpuści je nam i oczyści nas z wszelkiej nieprawości. Jeśli mówimy, że nie zgrzeszyliśmy, czynimy Go kłamcą i nie ma w nas Jego nauki.” 1 J1:8-10

📖 „...co się tyczy poprzedniego sposobu życia - trzeba porzucić dawnego człowieka, który ulega zepsuciu na skutek zwodniczych żądz, odnawiać się duchem w waszym myśleniu i przyoblec człowieka nowego, stworzonego według Boga, w sprawiedliwości i prawdziwej świętości. Dlatego odrzuciwszy kłamstwo: niech każdy z was mówi prawdę do bliźniego,

bo jesteście nawzajem dla siebie członkami. Gniewajcie się, a nie grzeszcie: niech nad waszym gniewem nie zachodzi słońce! Ani nie dawajcie miejsca diabłu!” Ef4:22-27

„Nawrócenie do Chrystusa, nowe narodzenie przez chrzest, dar Ducha Świętego, Ciało i Krew Chrystusa otrzymane jako pokarm sprawiły, że staliśmy się "święci i nieskalani przed Jego obliczem" (Ef1,4), jak sam Kościół oblubienica Chrystusa, jest "święty i nieskalany" (Ef5,27). Nowe życie otrzymane w sakramentach wtajemniczenia chrześcijańskiego nie wyeliminowało jednak kruchości i słabości natury ludzkiej ani jej skłonności do grzechu, którą tradycja nazywa pożądliwością. Pozostaje ona w ochrzczonych, by podjęli z nią walkę w życiu chrześcijańskim z pomocą łaski Chrystusa. Tą walką jest wysiłek nawrócenia, mający na uwadze świętość i życie wieczne, do którego Pan nieustannie nas powołuje.” (KKK1426)

6. Co to jest grzech?

- Ciągłe dzisiaj wielu chrześcijan jest przekonanych, że „Bóg jest Sędzią sprawiedliwym, który za dobre wynagradza, a za złe karze.” Zwykle za dobre jest uważane przestrzeganie przykazań, a za złe łamanie przykazań. Takie zrozumienie Boga wpływa na prawnicze pojęcie grzechu. („Grzech to przekroczenie przykazań Bożych i Kościelnych.”) Dla tych ludzi grzech jest złamaniem ustalonego przez Boga prawa, za które grożą konkretne kary, podobnie jak to jest w prawie karnym. Jednocześnie Bóg jest przedstawiany jako miłosierny Ojciec, który odpuszcza wszelkie grzechy.
- Takie nauczanie tworzy rodzaj schizofrenii u wielu chrześcijan. Tak myślący ludzie wydają się mówić: „Bóg jest bardzo dobry, bardzo cię kocha, ale nie próbuj łamać Jego Praw, bo cię surowo i bezwzględnie pokarze.” Taki Bóg z jednej strony przyciąga swoją miłością, a z drugiej odpycha swoją surowością i bezwzględnością.
- Swoją naukę o grzechu i stosunek Boga do grzesznika, Jezus wyraził między innymi w przypowieści o Marnotrawnym Synu, czasami nazywaną także przypowieścią o Miłosiernym Ojcu.

 Przypowieść o miłosiernym ojcu i dwóch synach (Łk15,11-32)

- Grzech jest osłabieniem lub zerwaniem więzi z Miłosiernym Bogiem.
- Grzeszy ten, kto bardziej ufa komuś lub czemuś innemu niż Bogu, kto szuka szczęścia poza Bogiem.
- W tej przypowieści bardzo wyraźnie widać, że grzech jest odejściem od Boga, jest życiem w oderwaniu od Boga (jednocześnie łączy się ze marnowaniem Jego darów). Cierpienie, którego doświadcza grzeszący człowiek, nie jest jakąś karą wymierzoną przez Boga, ale konsekwencją, odejścia od Niego i złego użycia Jego darów.
- Bóg nie tylko nie karze grzesznika, ale zawsze jest gotowy przyjąć człowieka, który od niego odszedł. Przyjmuje człowieka, czyli przebacza jego grzech bezwarunkowo. Powrót człowieka do jedności z Bogiem jest Jego wielką radością.
- Bóg nie tylko czeka na powrót (nawrócenie) grzesznika, ale sam go poszukuje i usiłuje przywieść do jedności (Przypowieść o Dobrym Pasterzu.) Nawrócenie jest łaską, jest owocem działania Boga.
- Bardzo często chrześcijanie, którzy posiadają prawnicze pojęcie grzechu i kary („GRZECH JEST ZŁAMANIEM PRZYKAZAŃ Bożych i kościelnych”), nie są zadowoleni z takiej postawy Boga wobec grzeszników, podobnie jak starszy brat nie był zadowolony z postawy Ojca. Taką postawę obrazują także pracownicy winnicy (Mt20,1nn), którzy pomimo całodziennej pracy w winnicy, dostali takie samo wynagrodzenie, jak pracownicy, którzy przepracowali jedynie jedną godzinę. Taka postawa Boga, nie odpowiada poczuciu sprawiedliwości wielu ludzi.
- Ten fałszywy obraz Boga utrwalany jest poprzez nasze wychowanie. Można nawet powiedzieć, że jest używany do wzmocnienia błędnego sposobu wychowywania dzieci. Bardzo często dzieci uczone są przeżywania poczucia winy z powodu nieposłuszeństwa (znacznie rzadziej uczone są poczucia skrzywdzenia). Aby uniknąć przykrych konsekwencji nieposłuszeństwa (kary, gniewu, odrzucenia)

muszą przeprosić, wyrazić skruchę i obiecać poprawę. Przebaczają ci, którzy mają moc wymierzyć karę. Dziecko nie przeprosza rodzica, dlatego, że go skrzywdziło (jest za słabe, żeby skrzywdzić rodzica), ale dlatego, że przez nieposłuszeństwo, czy też nie spełnienie oczekiwań wywołało jego gniew, smutek, zawód. Wymaganie przeprosin jest często wyrazem dążenia do wzbudzenia poczucia winy („Wpędzisz mnie do grobu!”) i podporządkowania dziecka. Przeprosiny są nie tyle wyrazem żalu, co lęku, oraz wyrazem uznania władzy tego, który domaga się przeprosin. Przebaczenie natomiast jest warunkową rezygnacją z sankcji. Takie przeprosiny i przebaczenie są rodzajem wymiany handlowej. (Ja uznaję twoją władzę, ty oszczędzasz mi cierpienia, które mógłbyś mi zadać). Przez to kształtuje się błędne pojęcie przebaczenia: „Od przebaczenia są ci, którzy mają władzę.” W dziecku powstaje fałszywe pojęcie Boga. Bóg jest tym, który karze. Możemy uniknąć kary, gdy się ugniemy i uznamy Jego władzę.

7. Rodzaje grzechów oraz „kary za grzechy”, czyli skutki grzechów.

- Jezus poucza o miłosierdziu Boga i odpuszczeniu grzechu, ale nie lekceważy niebezpieczeństwa, jakim jest grzech, uczciwie mówi o jego konsekwencjach
- Jeśli człowiek nie nawróci się i nie przyjmie przebaczenia grzech zniszczy go.

📖 „W tym samym czasie przyszli niektórzy i donieśli Mu o Galilejczykach, których krew Piłat zmieszał z krwią ich ofiar. Jezus im odpowiedział: Czyż myślicie, że ci Galilejczycy byli większymi grzesznikami niż inni mieszkańcy Galilei, że to ucierpieli? Bynajmniej, powiadam wam; lecz jeśli się nie nawrócicie, wszyscy podobnie zginiecie.

📖 Albo myślicie, że owych osiemnastu, na których zwała się wieża w Siloam i zabiła ich, było większymi winowajcami niż inni mieszkańcy Jerozolimy? Bynajmniej, powiadam wam; lecz jeśli się nie nawrócicie, wszyscy tak samo zginiecie.

📖 I opowiedział im następującą przypowieść: Pewien człowiek miał drzewo figowe zasadzone w swojej winnicy; przyszedł i szukał na nim owoców, ale nie znalazł. Rzekł więc do ogrodnika: Oto już trzy lata, odkąd przychodzę i szukam owocu na tym drzewie figowym, a nie znajduję. Wytnij je: po co jeszcze ziemię wyjaławia? Lecz on mu odpowiedział: Panie, jeszcze na ten rok je pozostaw; ja okopię je i obłożę nawozem; może wyda owoc. A jeśli nie, w przyszłości możesz je wyciąć.” Łk13,1-9

- Nauka Kościoła Katolickiego na temat grzechu i kary, wyrażona jest w Katechizmie (KKK).

☞ **Grzech śmiertelny** jest całkowitym zerwaniem zawartego na chrzcie św. przymierza, jest zerwaniem więzi z Bogiem, poprzez w pełni świadome i całkowicie dobrowolne sprzeciwienie się Bogu w poważnej materii.

☞ **Grzech powszedni** jest niewiernością lub sprzeciwieniem się Bogu w materii lekkiej. Może nim być także grzech dotyczący materii poważnej, jeśli nie ma pełnego poznania lub całkowitej zgodny.(por. KKK1854-1862)

„...**grzech ma podwójny skutek. Grzech ciężki pozbawia nas komunii z Bogiem**, a przez to zamyka nam dostęp do życia wiecznego, którego pozbawienie nazywa się "karą wieczną" za grzech. Każdy grzech, nawet **powszedni, powoduje ponadto nieuporządkowane przywiązanie do stworzeń**, które wymaga oczyszczenia, albo na ziemi, albo po śmierci, w stanie nazywanym czyśćcem. Takie oczyszczenie uwalnia od tego, co nazywamy "karą doczesną" za grzech. **Obydwie kary nie mogą być traktowane jako rodzaj zemsty, którą Bóg stosuje od zewnątrz, ponieważ wypływają one jakby z samej natury grzechu.** Nawrócenie, które pochodzi z żarliwej miłości, może doprowadzić do całkowitego oczyszczenia grzesznika, tak że nie pozostaje już żadna kara do odpokutowania. (KKK1472)

📖 „Gdzie jednak wzmógł się grzech, tam jeszcze obficiej rozlała się łaska”. Rz5,20

- Bóg nie mści się na tym, który zgrzeszył, gdyż grzech człowieka nie wzbudza w Bogu wrogości do człowieka, ale jeszcze większe miłosierdzie. Taką postawę Boga ukazuje swoim

życiem Jezus, który przyszedł, aby zbawić grzeszników, odszukać tych, którzy zginęli. (Nie zdrowi potrzebują lekarza, ale ci, którzy się źle mają.)

- Popęlnienie grzechu nie jest obojętne dla człowieka, gdyż powoduje osłabienie lub nawet zerwanie więzi z Bogiem, oraz nieuporządkowane przywiązanie do stworzeń, czyli uzależnienie, które ogranicza wolność człowieka.
- Żarliwa miłość oczyszcza z grzechu, ponieważ miłość jest niczym innym jak więzią z Bogiem, czyli przeciwieństwem grzechu.

8. Przebaczenie grzechów

📖 „Jezus, widząc ich wiarę, rzekł do paralytyka: Synu, odpuszczają ci się twoje grzechy. A siedziało tam kilku uczonych w Piśmie, którzy myśleli w sercach swoich: Czemu On tak mówi? On bluźni. Któż może odpuszczać grzechy, prócz jednego Boga?” Mr2,5-7

📖 „...Syn Człowieczy ma na ziemi władzę odpuszczania grzechów.” Mr2,10

- Do tej pory odpuszczenie, czy właściwie oczyszczenie z grzechów, można było uzyskać jedynie w Świątyni poprzez złożenie odpowiedniej ofiary, czy też poddanie się odpowiedniemu rytuałowi. Odpuszczanie grzechów w innym i to na dodatek niesakralnym miejscu, jest traktowane jako bluźnierstwo.
- Ograniczając Boga do odpuszczania grzechów jedynie w Sakramencie Pojednania, właściwie przyjmujemy podobną postawę. Sakramenty nie ograniczają zbawczego działania Boga, ale je uwidaczniają. (W Sakramencie Pojednania ważny jest także element pojednania z Kościołem dlatego też dla katolików nie ma innej alternatywy.)
- Tylko Bóg może odpuścić grzechy człowieka, gdyż grzech to zerwanie więzi z Bogiem. Jednak nie oznacza to, że człowiek musi jakoś ułaskawić zagniewanego, czy też obrażonego Boga, gdyż Bóg jest zawsze gotowy do przebaczenia człowiekowi i do pojednania się z nim.
- Grzech Człowieka nie wywołuje w Bogu poczucia wrogości, ale jeszcze większe zatroskanie, większe miłosierdzie. Bóg nie obraża się i nie zamyka się na człowieka, podobnie jak Jezus nie obrażał się i nie odczuwał wrogości do nikogo.
- Jezus nie tyle przebacza, co ogłasza przebaczenie grzechów, poprzez objawianie bezwarunkowej miłości Boga, miłości niezmiennej i niezniszczalnej. Czyni to w sposób doskonały, gdyż jest wcieleniem miłości i miłosierdzia Boga. Swoimi słowami i życiem Jezus objawia nam, że każdy, kto tego chce może pojednać się z Bogiem.

📖 „A Jezus znowu rzekł do nich: Pokój wam! Jak Ojciec Mnie posłał, tak i Ja was posyłam. Po tych słowach tchnął na nich i powiedział im: Weźmijcie Ducha Świętego! Którym odpuścicie grzechy, są im odpuszczone, a którym zatrzymacie, są im zatrzymane.” J 20:21-22

📖 „Wszystko zaś to pochodzi od Boga, który pojednał nas z sobą przez Chrystusa i zlecił na posługę jednania. Albowiem w Chrystusie Bóg jednał z sobą świat, **nie poczytując ludziom ich grzechów**, nam zaś przekazując słowo jednania.,” 2 Kor5:18 -19

- Nie powinniśmy ograniczać tych słów tylko do Sakramentu Pojednania. Każdy chrześcijanin wezwany jest do posługi jednania ludzi z Bogiem, poprzez ukazywanie im swoim życiem miłości Boga. Jeżeli zaciemniamy tą miłość, utrudniamy ludziom przystęp do Boga.
- Historia **Zacheusza** ukazuje proces nawrócenia, który prowadzi do pojednania z Bogiem.

📖 „Na to Jezus rzekł do niego: **Dzisiaj zbawienie stało się udziałem tego domu,** gdyż i on jest synem Abrahama. Albowiem Syn Człowieczy przyszedł szukać i zbawić to, co zginęło.” Łk19:9-10

- Pragnienie zobaczenia Jezusa było darem Boga, który wzywał Zacheusza do nawrócenia. Zacheusza mógł oprzeć się temu pragnieniu (wezwaniu), ale pomimo przeszkód odpowiedziała na nie i w ten sposób umożliwił Bogu jeszcze mocniejsze działanie (otworzył się na jeszcze większą łaskę, którą była propozycja Jezusa).
- Przemiana Zacheusza jest wynikiem (owocem) doświadczenia bezwarunkowej miłości (akceptacji) Jezusa, a nie warunkiem tej miłości.
- Jego nawrócenie i pojednanie z Bogiem (udział w zbawieniu) można było poznać po Jego czynach. To zbawienie Bóg ofiarował mu już wcześniej, teraz je przyjął i ma w nim udział.
- Bóg przebacza bezwarunkowo, choć może się wydawać, że Jezus wspomina o warunkach

Bożego przebaczenia.

📖 „Jeśli więc przyniesiesz dar swój przed ołtarz i tam wspomnisz, że brat twój ma coś przeciw tobie, zostaw tam dar swój przez ołtarzem, a najpierw idź i pojednaj się z bratem swoim. Potem przyjdź i dar swój ofiaruj!” Mt5:23-24

📖 „...i przebacz nam nasze grzechy, bo i my przebaczymy każdemu, kto nam zawinił; i nie dopuść, byśmy ulegli pokusie.” Łk11:4

📖 „Jeśli bowiem przebaczycie ludziom ich przewinienia, i wam przebaczy Ojciec wasz niebieski. Lecz jeśli nie przebaczycie ludziom, i Ojciec wasz nie przebaczy wam waszych przewinień.” Mt6,14-15

- Skrzywdzenie narzuca nam postawę wrogości, a nawet pragnienie zemsty wobec naszego winowajcy, czyli samodzielnego wymierzenia sprawiedliwości. Taka postawa zamyka nasze serce na tego człowieka (widzimy tylko negatywne aspekty jego osobowości i działania), ale także zamyka nas na miłość Boga. Dopóki sami chcemy się mścić, sami chcemy wymierzyć sprawiedliwość, czyli dopóki nie przebaczymy, nie jesteśmy w stanie przyjąć przebaczenia Boga i pojednać się z Nim, pomimo, że On ciągle nas kocha i pragnie pojednania. Taka postawa wyraża brak jedności z Bogiem, słabość naszej miłości do Boga.
- Jednocześnie nasze przebaczenie winowajcy nie jest warunkiem pojednania się z Bogiem, ale owocem tego pojednania. Pojednanie z Bogiem uprzedza przebaczenie drugiemu człowiekowi. Przebaczenie drugiemu ukazuje nasze pojednanie z Bogiem.
- Nie możemy przebaczyć natychmiast. Ale podobnie jak Zacheusza możemy wykonywać małe kroczki, odpowiadać na łaskę, którą otrzymamy w danej chwili (robić to, co możemy w kierunku przebaczenia, może to być nawet prośba o pragnienie robienia czegokolwiek) i w ten sposób pozwalać Bogu działać w nas coraz mocniej, a ostatecznie w pełni nas uzdrowić (zbawić). Pełne przebaczenie będzie owocem tego uzdrowienia.
- Do pełnego pojednania z Bogiem nie wystarczy samo Jego przebaczenie. Niezbędne jest przyjęcie tego przebaczenia, które człowiek wyraża swoim nawróceniem i życiem zgodnym z pragnieniem Boga.
- Prowadzenie ludzi do pojednania z Bogiem, jest powołaniem (misją) wszystkich chrześcijan. W sposób sakramentalny powołani są do tego kapłani.

9. Sakrament pojednania

☞ Sakrament nawrócenia, pokuty, spowiedzi, przebaczenia, pojednania.

☞ Struktura sakramentu pojednania: żal za grzechy, wyznanie grzechów, przebaczenie grzechów, zadośćuczynienie.

Bóg, Ojciec miłosierdzia, który pojednał świat ze sobą przez śmierć i zmartwychwstanie swojego Syna i zesłał Ducha św. na odpuszczenie grzechów, niech ci udzieli przebaczenia i pokoju, przez posługę Kościoła. I ja odpuszczam tobie grzechy, w Imię Ojca i Syna i Ducha św.

„Przebaczenie grzechu i przywrócenie komunii z Bogiem pociągają za sobą odpuszczenie wiecznej kary za grzech. Pozostają jednak kary doczesne. Chrześcijanin powinien starać się, znosząc cierpliwie cierpienia i różnego rodzaju próby, a w końcu godząc się spokojnie na śmierć, przyjmować jako łaskę doczesne kary za grzech. Powinien starać się przez dzieła miłosierdzia i miłości, a także przez modlitwę i różne praktyki pokutne uwolnić się całkowicie od "starego człowieka" i "przyoblec człowieka nowego". (KKK1473)

- Te praktyki ukazują drogę do zerwania nieuporządkowanego przywiązania do stworzeń, a jednocześnie drogę wzrastania w miłości, co oznacza jednocześnie pogłębianie więzi z Bogiem.

10. Pojednanie z Bogiem i Kościołem

Spółeczny (wspólnotowy) wymiar grzechu.

📖 „Tak więc, gdy cierpi jeden członek, współcierpią wszystkie inne członki; podobnie gdy jednemu członkowi okazywane jest poszanowanie, współwesela się wszystkie członki.” 1 Kor12:26

- Grzech narusza lub zrywa także więź z Kościołem, który jest Ciałem Chrystusa. Przez to, osobisty grzech chrześcijanina rani i osłabia cały Kościół.

„Ci zaś, którzy przystępują do sakramentu pokuty otrzymują od miłosierdzia Bożego przebaczenie zniewagi wyrządzonej Bogu i równocześnie dostępują pojednania z Kościołem, któremu grzesząc zadali ranę, a który przyczynia się do ich nawrócenia miłością, przykładem i modlitwą.” (KDoK 11)

11. Sprawiedliwość Boża

📖 „A wiemy, że wszystko, co mówi Prawo, mówi do tych, którzy podlegają Prawu. I stąd każde usta muszą zamilknąć i cały świat musi się uznać winnym wobec Boga, jako że z uczynków Prawa żaden człowiek nie może dostąpić usprawiedliwienia w Jego oczach. Przez Prawo bowiem jest tylko większa znajomość grzechu. Ale teraz jawną się stała sprawiedliwość Boża niezależna od Prawa, poświadczona przez Prawo i Proroków. Jest to sprawiedliwość Boża przez wiarę w Jezusa Chrystusa dla wszystkich, którzy wierzą. Bo nie ma tu różnicy: wszyscy bowiem zgrzeszyli i pozbawieni są chwały Bożej, a dostępują usprawiedliwienia darmo, z Jego łaski, przez odkupienie które jest w Chrystusie Jezusie. Jego to ustanowił Bóg narzędziem prześlania przez wiarę mocą Jego krwi. Chciał przez to okazać, że sprawiedliwość Jego względem grzechów popełnionych dawniej - za dni cierpliwości Bożej - wyrażała się w odpuszczaniu ich po to, by ujawnić w obecnym czasie Jego sprawiedliwość, i aby pokazać, że On sam jest sprawiedliwy i usprawiedliwia każdego, który wierzy w Jezusa. Gdzież więc podstawa do chlubienia się? Została uchylona! Przez jakie prawo? Czy przez prawo uczynków? Nie, przez prawo wiary. Sądzymy bowiem, że człowiek osiąga usprawiedliwienie przez wiarę, niezależnie od pełnienia nakazów Prawa.” Rz 3:19

„Usprawiedliwienie uwalnia człowieka od grzechu sprzeciwiającego się miłości Bożej i oczyszcza jego serce. Usprawiedliwienie jest wynikiem inicjatywy miłosierdzia Bożego, które ofiaruje przebaczenie. Jedną człowieka z Bogiem. Wyzwala z niewoli grzechu i uzdrowia.”(KKK1990)

„Usprawiedliwienie jest równocześnie przyjęciem sprawiedliwości Bożej przez wiarę w Jezusa Chrystusa. Sprawiedliwość oznacza tu prawość miłości Bożej. Wraz z usprawiedliwieniem zostają rozlane w naszych sercach wiara, nadzieja i miłość; zostaje nam udzielone posłuszeństwo woli Bożej.” (KKK1991)

- **Sprawiedliwość Boga nie oznacza wymierzanie słusznej kary lub nagradzanie, ale wierność Boga swojej miłości ku człowiekowi!**
- Bóg nie jest Sędzią Sprawiedliwym w sensie prawnym, czyli nie jest tym, który ustala winę i wymierza przewidzianą prawem karę.
- Bóg jest Sędzią Sprawiedliwym w tym sensie, że jest obrońcą narażonego na śmierć człowieka (Łk18,2nn). Jest wierny swojej miłości i pomimo grzechu człowieka pragnie jego zbawienia i robi wszystko, co może, aby człowieka uratować.
- 📖 „A jeśliby występny porzucił wszystkie swoje grzechy, które popełniał, a strzegł wszystkich moich ustaw i postępowałby według prawa i sprawiedliwości, żyć będzie, a nie umrze: nie będą mu poczytane wszystkie grzechy, jakie popełnił, lecz będzie żył dzięki sprawiedliwości, z jaką postępował. Czyż tak bardzo mi zależy na śmierci występnego - wyrocznia Pana Boga - a nie raczej na tym, by się nawrócił i żył?” Ez18:21-23
- Miłość Boga i więź człowieka z Bogiem jest Jego darem, a nie efektem działania człowieka. Nasze grzechy nie niszczą miłości Boga i nie wywołują w Bogu wrogości do człowieka, ale wprost przeciwnie, niejako wzbudzają Jego jeszcze większe miłosierdzie. Właśnie to jest istotą Dobrej Nowiny, którą trzeba głosić na całym świecie.